

COMPRA, LEE, DIFUNDE
La Verdad nº 107
(enero de 2021)
**Crisis mundial del sistema capitalista:
Los Estados Unidos y el mundo**

La Monarquia no és una democracia

El vicepresident segon de Govern, Pablo Iglesias, declarava el passat dia 8 a la revista Ara que “no hi ha una situació de plena normalitat política i democràtica a Espanya quan els líders dels dos partits que governen Catalunya, l’un és a la presó i l’altre a Brussel·les (...). Però el mateix li dic de l’entrada a la presó de Pablo Hasél”.

Les reaccions dels mitjans de comunicació i dels tres partits franquistes que s’asseuen a les Corts no s’han fet esperar. Tots ells demanen iradament la dimissió de Pablo Iglesias.

També han reaccionat els seus socis al govern. En la presa de possessió de la nova Cap de l’Estat Major de l’Armada, la ministra de Defensa, Margarita Robles, declarava que “hem de sentir-nos molt orgullosos d’Espanya” perquè és un país “amb una democràcia plena” i “de les més avançades del món, amb institucions sòlides, amb drets i llibertats consolidades”.

En resum, molts dels defensors del règim han sortit en tromba. No admeten que es pot qüestionar el “caràcter democràtic” de la mateixa, en particular, en la situació de crisi que viu la pròpia institució de la Monarquia. I, per tant, exigeixen a Pablo Iglesias que practiqui la “lleialtat al ‘Rei’” amb què va jurar el seu càrrec.

Un manifest infame

Una de les reaccions més irades ha estat la publicació d’un manifest, signat per 200 polítics en actiu i retirats del PP, el PSOE i Ciutadans, i per uns quants dels intel·lectuals signants habituals de textos i manifestos “antinacionalistes” que es titula “cessar en la infàmia: Pablo Iglesias ha de ser destituït”.

En aquest manifest, escriuen que “la democràcia espanyola ha tingut governants bons, dolents i mediocres, idonis i vulgars, exemplars i corruptes. (...) El que no havia tingut mai fins ara és un governant que no cregués en la dignitat democràtica del seu país (...) Un governant que es posés de costat del crim”. El que ve a dir que es pot admetre governants dolents o fins i tot lladres i corruptes, però no que defensin els presos polítics, posant-se “de la banda del crim”.

El manifest afegeix que Iglesias és “una persona socialitzada en el rancor i incapaç de comprendre la importància històrica i l’altura moral del gest de reconciliació en-

tre espanyols que, en una Transició que menysprea, va fundar el nostre règim de convivència democràtic”.

Tot per exigir a Pedro Sánchez que expulsés Iglesias del govern, el que probablement causaria la ruptura de la coalició i podria portar, finalment a un govern de les tres dretes franquistes, com el de Madrid o el d’Andalusia.

La veritat sobre la Transició

Per als autors del manifest, i segons la història oficial amb la qual intoxiquen als nostres fills a les escoles, l’anomenada “transició” que suposadament ens va portar la “democràcia” va ser un procés exemplar, durant el qual, assistits per Joan Carles I, un rei demòcrata, se’ns van atorgar als ciutadans les llibertats democràtiques.

Diffícil seria concebre un conte més fals. Joan Carles va ser nomenat en 1969 hereu del dictador Franco, i va exercir durant anys, com a tal, el paper de “Príncep d’Espanya”. En qualitat de tal, presidia amb Franco, al setembre de 1975, és a dir, a pocs mesos de la mort del dictador- una concentració davant el Palau d’Orient en suport als últims afusellaments del franquisme. Amb el seu nomenament com a hereu, Franco pensava haver deixat “lligat i ben lligat” el manteniment de les institucions del seu règim. En aplicació d’aquest pla, el borbó va jurar, davant les Corts franquistes, la seva fidelitat als “principis fonamentals del Moviment Nacional”, en la seva proclamació com a rei. I va mantenir com a president del Govern a Carlos Arias Navarro, que va iniciar la seva carrera política com a fiscal en la repressió a Màlaga, el 1937, i que després es va distingir, entre 1957 i 1965, al capdavant de la Direcció General de Seguretat en la seva tasca repressiva contra l’oposició política.

Però la irrupció d’un potent moviment de masses, amb característiques prerevolucionàries, de la classe treballadora, la joventut i els pobles de tot l’Estat, va fer fracassar aquests plans.

Aquest moviment va començar per imposar, de fet, les principals llibertats democràtiques.

Des de 1976 fins a mitjans de 1978 es van perdre ni més ni menys que 13.240.000 jornades en vagues laborals. Com la vaga estava prohibida, cada vaga es convertia en una vaga política que imposava el dret de vaga.

Centenars de milers de persones van organitzar manifestacions i participar en elles. Eren il·legals, però la policia es veia impotent per evitar-les. I no perquè no ho intentés. El 1976, hi va haver períodes en què cada dia hi havia un manifestant mort a mans de la policia.

Al mateix temps, en fàbriques i centres d’estudi, milers de militants trencaven la clandestinitat i proclamaven en públic la seva pertinença a organitzacions polítiques o sindicals prohibides, imposant-se al règim, incapaç d’empresonar-los a tots, l’actuació oberta de les mateixes. Un procés que va culminar en la celebració, a Madrid, del 15 al 18 d’abril de 1976, del XXX Congrés de la UGT, plantant cara a una prohibició que el règim no va poder fer efectiva. Amb aquest acte es signava l’acta de defunció del sindicat vertical, que el règim (i la direcció de les CCOO) volien mantenir.

La llibertat d’expressió i de premsa es va conquistar desafiant les prohibicions del règim per mitjà de la publicació i repartiment de pamflets i periòdics obrers.

La dictadura coronada no es podia mantenir. I entestar-se a defensar-la per la força posava en perill el propi règim capitalista a què el règim servia. Al juny de 1976, durant el seu primer viatge a l’exterior, als Estats Units, on es va entrevistar amb el president USA, Joan Carles de Borbó declara, per primera vegada, que vol presidir una “monarquia democràtica”. Per aplicar aquesta proposta, nomena president Adolfo Suárez, que fins llavors era el ministre-secretari general del Moviment Nacional. L’instrument d’aquest treball va ser els pactes de la Moncloa.

Els pactes de la Moncloa

A l’octubre de 1975 se celebren converses al Palau de la Moncloa entre representants del govern i els dirigents de PSOE, el PCE, el PNB i CiU. Com a resultat d’aquestes negociacions, el 25 d’octubre es signaven un pacte econòmic i un altre polític.

En virtut de l’acord polític, el règim admetia les llibertats democràtiques (que ja li havien estat imposades, de fet, pel moviment obrer i popular) i, a canvi, els representants dels partits obrers i nacionalistes acceptaven el manteniment de la Monarquia i, amb ella, de les principals institucions de l’Estat franquista -cossos repressius,

aparell judicial, exèrcit ...- sense depuració alguna (però acceptant la neteja que en ells havia fet la dictadura). També es va acceptar la impunitat dels crims de franquisme, no tocar les fortunes amassades sota la dictadura (fins i tot les aconseguides utilitzant treball esclau), i el respecte de les sentències de la repressió. A totes aquestes institucions les va declarar convertides en democràtiques. Fins i tot el Tribunal d'Ordre Públic es va mantenir, convertit en Audiència Nacional.

Van quedar sense reconèixer -amb l'anuència del PNB i de CiU- els drets de les nacionalitats i, en particular, el dret a decidir lliurement sobre el seu futur.

Unes llibertats més que mediatitzades

Totes i cadascuna de les llibertats i drets arrencats van ser estrictament limitades, i cada vegada ho són més.

El dret de vaga es veu condicionat per períodes de preavis obligatoris que impedeixen respondre de manera immediata a una agressió patronal, i per la imposició de serveis mínims que arriben a un 90 o fins i tot un 100%. En va es recorren davant els tribunals, ja que aquests, si es pronuncien contra ells, només ho fan un any o dos després d'haver-se realitzat la vaga. I atacat directament per l'article 315.3 del codi penal, article franquista a l'empara del qual, més de 300 sindicalistes han estat

processats per organitzar piquets de vaga, amb peticions d'anys de presó.

El dret de manifestació es veu sotmès també a preavis de 10 dies, i queda en mans de les Delegacions de Govern, que poden prohibir arbitràriament manifestacions pacífiques (com passa en aquests moments amb les manifestacions a Madrid contra la política sanitària del govern Ayuso).

La llibertat d'expressió i de premsa resta sotmesa a les normes que imposen el delicte de "apologia del terrorisme", els "delictes contra la corona", "d'odi" i "contra els sentiments religiosos". Aquí estan, com a casos més recents, el de Pablo Hassel i el de Valtonic.

El dret d'organització se sotmet a les diferents lleis "antiterroristes", que permeten al poder judicial dissoldre organitzacions polítiques.

La llibertat sindical es veu retallada per les successives reformes laborals, que posen en qüestió el dret a la negociació col·lectiva, que és al cor de l'activitat sindical.

Pel que fa als drets dels pobles, n'hi ha prou amb recordar l'apallissament massiu per part de les forces repressives dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya que volien exercir pacíficament el seu dret a vot l'1 d'octubre de 2017, i la persecució judicial contra els dirigents republicans catalans.

I tot això sota el control d'un poder judicial franquista, que destitueix parla-

mentaris i presidents de comunitats autònomes, decideix les dates d'eleccions, persegueix a polítics i cantants i, sobretot, s'erigeix, obeeint els ordres del seu amo el Rei, com a perseguidor implacable dels republicans catalans.

Ara, quan les llibertats estan sent atacades a tot el món, tot això s'agreuja. El domini del capital s'afirma sobre la base de l'aprofundiment de la crisi, i es fa cada vegada més incompatible amb les llibertats. A l'Estat Espanyol, cada dia es posa de manifest amb més força el caràcter repressiu i lliberticida de l'estat d'alarma, que permet retallar les llibertats amb excuses "sanitàries" que cada vegada creu menys la gent.

I tot això sota la presidència de la corrupta dinastia borbònica, que viu a ple luxe i es permet educar els seus fills en escoles de 75.000 euros, mentre l'escola pública llangueix, l'educació universitària es deteriora amb "l'ensenyament telemàtic", milions esperen el IMV o sobreviuen amb prou feines en els ERTO amb un 75%, com a molt, del seu salari des de fa mesos.

L'única democràcia possible és la que es construeixi sobre les ruïnes d'aquest entramat, en la lluita per les reivindicacions i la república. República que imposi les llibertats democràtiques i nacionals i els drets socials.

Els nostres compromisos

catp comité por la alianza de trabajadores y pueblos

20 de febrero:
Coordinadora Estatal del Comité por la Alianza de Trabajadores y Pueblos (CATP), página 7

INFORMACIÓN OBRERA
Una libre de la lucha de clases

Huelgas obreras, movilizaciones en sanidad, contra la represión, en defensa de los servicios públicos...

BASTA!

EDITORIAL
Impulsar la resistencia

Campaña de extensión y suscripciones a esta Carta Semanal

Si no la recibes, te invitamos a que la recibas cada semana. Si la recibes, te proponemos que suscribas a otros compañeras y compañeros a los que pueda interesar.

La elaboración y envío de esta Carta conlleva algunos gastos. El POSI, que la edita, no tiene ni quiere subvenciones, toda su actividad y sus publicaciones son financiadas exclusivamente por trabajadoras y trabajadores, que quieren apoyar, en este caso, la publicación de la Carta Semanal. Pedimos un apoyo de **5 EUROS** al año o lo estimes oportuno.

Nuestra cuenta corriente en La Caixa es: 2100 2812 51 0200071314. Indicando: Apoyo Carta Semanal

- Para recibir la Carta envía un correo electrónico a: info@posicuarta.org
- Puedes contactar desde: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IV Internacional

Calle Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56
<http://www.posicuarta.org>
Búscanos en Twitter: @posicuarta